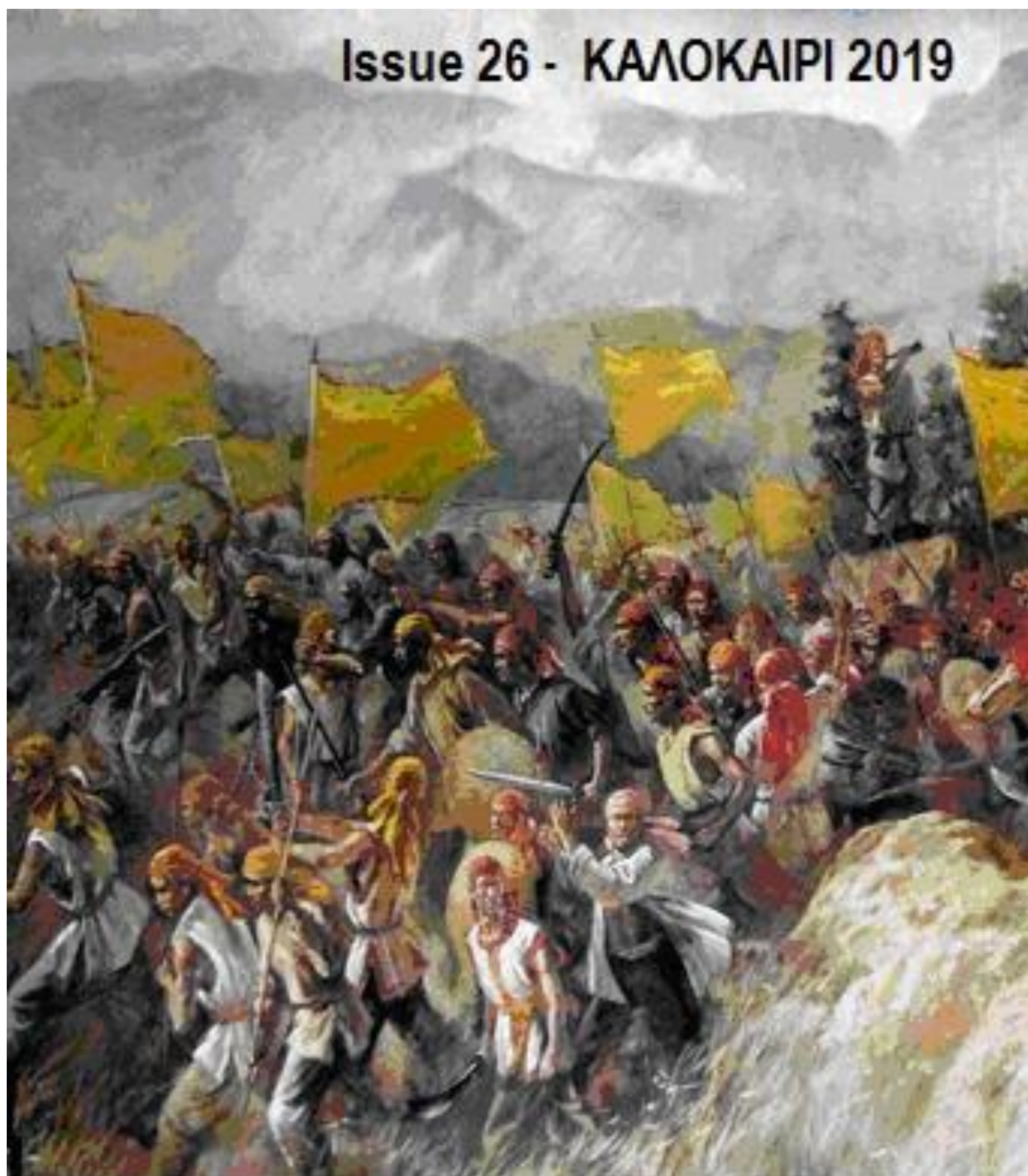
Zero Geographic

Το ΖΑΜ αποτελεί μια πολιτική κίνηση με «καλλιτεχνικά» «και πολιτικά χαρακτηριστικά. Σε πολιτικό επίπεδο ζητούμενο είναι ο ταξικός πόλεμος. Σε επίπεδο «τέχνης» σκοπός του ΖΑΜ είναι η ρήξη με τις καπιταλιστικές φόρμες που καθορίζουν την καλλιτεχνική έκφραση εδώ και πολλά χρόνια. Η εμπορευματοποίηση της καλλιτεχνικής έκφρασης βρίσκει αντίθετους όλους όσους έχουν κατά καιρούς συμμετάσχει στην ομάδα του ΖΑΜ.

Το ZERO GEOGRAPHIC είναι ένα περιοδικό δρόμου (fanzine), που διανέμεται χωρίς αντίτιμο και συντάσσεται από την ομάδα του ΖΑΜ (Zero Artistic Movement). Η θεματολογία του περιοδικού ακολουθεί την παράδοση της επαναστατικής γεωγραφίας λαμβάνοντας υπόψη ότι υπάρχει μια γραμμή που συνδέει το έργο των αναρχικών γεωγράφων Κροπότκιν και Ρεκλύ με τη ψυχογεωγραφία των Καταστασιακών, τις θεωρίες εξάρτησης, τον Harvey και τέλος με τη σημερινή μηδενιστική γεωγραφία της εποχής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Σε αυτό το τεύχος θα διαβάσετε ένα αφιέρωμα στην εξέγερση Taiping, ένα άρθρο για τη γεωπολιτική «Αστικός πόλεμος και στρατικοποίηση των πόλεων» και ένα αφιέρωμα στη δίκη των συλληφθέντων της 12^{ης} Φεβρουαρίου. Να σημειώσουμε εδώ ότι τα παιδιά που δικαζόταν πρόσφατα ήταν οι πρώτοι που διαπομπεύθηκαν από τον ξεφτίλα Λοβέρδο, μετά τη σύλληψη τους στη διαδήλωση ενάντια στη ψήφιση του 2^{ου} Μνημονίου και προφυλακίστηκαν για 6 μήνες. Οι φωτογραφίες τους δόθηκαν στη δημοσιότητα. Ακολούθησε η διαπόμπευση των οροθετικών ιερόδουλων από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Καλό είναι να μη ξεχνάμε κάποια πράματα…

Συντακτική ομάδα του zero geographic

ΜΕΡΟΣ 1^{ο} - ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ ΤΑΙΠΑΝΓΚ: Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΤΩΝ 20 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.

του Παναγιώτη Ξηρουχάκη

Ο Χριστός διώχνει με βία τους εμπόρους από το Ναό

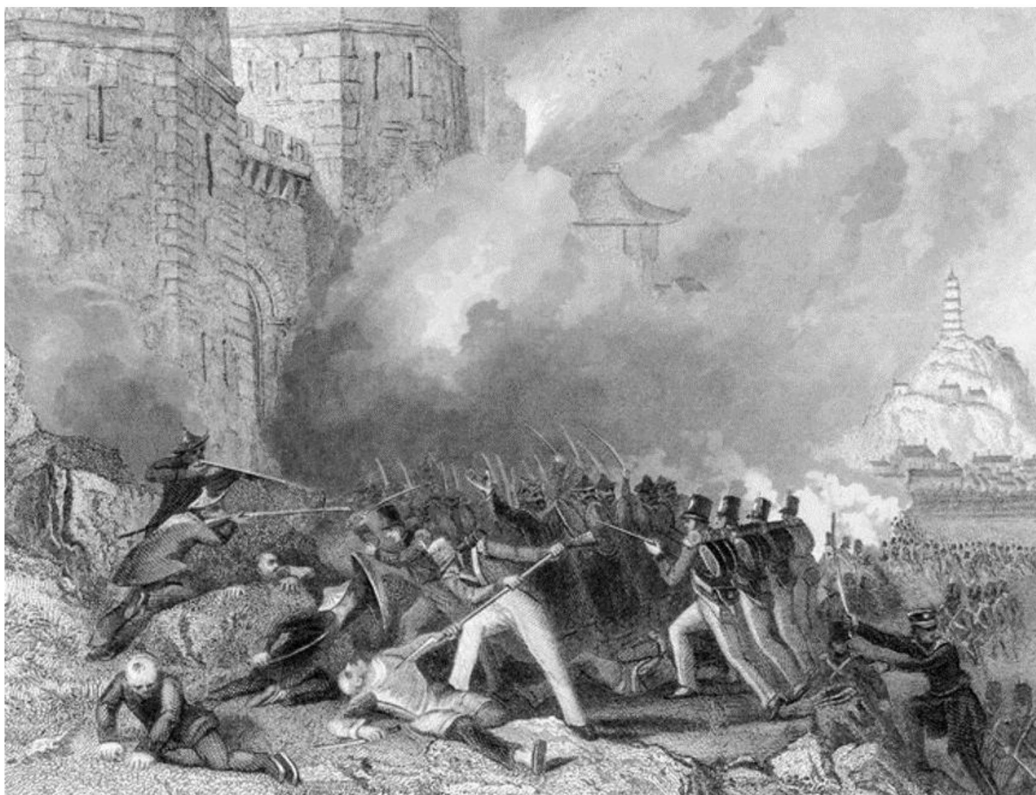
Πρόλογος

Ο διαφωτισμός σηματοδότησε τη σταδιακή αποδέσμευση της σκέψης από το θείο. Πριν όμως τις φιλοσοφικές και τεχνολογικές εξελίξεις που αποδυνάμωσαν την παντοδυναμία της θρησκευτικής πίστης τα πάντα περιστρεφόταν γύρω από το θεό. Εδώ που τα λέμε και σήμερα για πολλούς η πίστη είναι πάνω από όλα. Όπως και να έχει υπάρχει χώρος και για μη θεοκρατική σκέψη, ενώ τα γεγονότα τουλάχιστον στη Δύση ερμηνεύονται από την πλειοψηφία με κοινωνικά, οικονομικά, γεωπολιτικά κριτήρια και όχι με θρησκευτικά. Δεν ήταν όμως πάντα έτσι. Κάποτε τα πάντα θεωρούνταν ότι εκπορεύονταν από το θεό. Όπως για παράδειγμα οι εξουσιαστικές αρχές. Το ίδιο όμως και η επανάσταση. Έβρισκε τη δικαίωση της μέσα από τη θρησκεία. Άλλωστε τα ιερά κείμενα των μεγάλων θρησκειών έχουν τόσο επαναστατικά στοιχεία όσο και συντηρητικά. Το που θα κοιτάξει κανείς και θα πάρει έμπνευση είναι το μεγάλο ζητούμενο. Η σχέση π.χ. του Ισλάμ με επαναστατικά κινήματα μέσα στο πέρασμα της μακροχρόνιας του ιστορίας (σε αντίθεση με το τι πιστεύουν πολλοί) είναι καλά τεκμηριωμένη. Επίσης το Βυζάντιο είχε συγκλονιστεί από το επαναστατικό κίνημα των Βογόμιλων με το οποίο είχαμε ασχοληθεί σε προηγούμενο άρθρο του περιοδικού μας (βλέπε «Βυζάντιο και επανάσταση», τεύχος 23)

Έτσι σε περιόδους οικονομικής παρακμής τα επαναστατικά θρησκευτικά κινήματα αυξανόταν ραγδαία. Ένα μεγάλο ερώτημα που απασχολεί τους ιστορικούς είναι κατά πόσο οι θρησκευτικοί μεταρρυθμιστές είχαν καθαρά πολιτικά κίνητρα και χρησιμοποιούσαν τη θρησκεία για να ενδυναμώσουν τις θέσεις τους ή το αντίθετο. Πιθανότερο να συμβαίνουν και τα δύο ταυτόχρονα. Η

ιστορία έχει να επιδείξει πολλές ταξικές συγκρούσεις που φορούσαν θρησκευτικό μανδύα και επιτέθηκαν ολοκληρωτικά στην εξουσία. Σε αυτά τα ιστορικά παραδείγματα, κάποιος μπορεί να βρει τους προδρόμους του κομμουνισμού αλλά και του αναρχισμού… Ένα παράδειγμα αποτελεί ο χιλιασμός.

Ο τελευταίος υπόσχεται την έλευση μίας χρυσής εποχής που θα βάλει τέλος στη μιζέρια και στα βάσανα («παράδεισος επί της γης»). Τα χιλιαστικά κινήματα που εμφανίστηκαν στις αρχές της προηγούμενης χιλιετίας και κορυφώθηκαν τον 16ο αι. υπήρξαν ιδιαίτερα σημαντικά και εμφανίστηκαν σε περιόδους κοινωνικών και οικονομικών μεταβολών.

Ο χιλιασμός του μεσαίωνα και της εποχής της μεταρρύθμισης ήταν κατά βάση (αν και όχι πάντα) επαναστατικός και συντάραξε τα θεμέλια του δυτικού πολιτισμού (έχουμε ασχοληθεί με τα χιλιαστικά κινήματα στο άρθρο «θρησκεία και εξέγερση», τεύχος 6). Πολλοί υποστηρίζουν ότι οι χιλιαστές επαναστάτες, εμφορούνταν από τις αρχές της κοινωνικής επανάστασης και ότι υπήρξαν πρόδρομοι των κομμουνιστών και των αναρχικών. Πράγματι τόσο στο μεσαίωνα όσο και στα χρόνια της μεταρρύθμισης, υπάρχουν αρκετά παραδείγματα χιλιαστικών εξεγέρσεων που διαθέταν επαναστατικό περιεχόμενο και επιτέθηκαν σε κράτος, εκκλησία και ατομική ιδιοκτησία με τελικό σκοπό την εγκαθίδρυση του επίγειου παραδείσου. Όμως τη μεγαλύτερη του ένταση θα συναντήσει ο επαναστατικός χιλιασμός σε μία χώρα μακριά από τη δύση ,τον καιρό που ο επαναστατικός χριστιανισμός έδινε τη θέση του στον κομμουνισμο,τον ουτοπικό σοσιαλισμό και άλλα μη θρησκευτικά επαναστατικά κινήματα. Μιλάμε για την εξέγερση των Ταϊπίνγκ τη μεγαλύτερη από όλες τις επαναστάσεις του 19ου αιώνα. Ο επαναστατικός πόλεμος των Ταϊπίνγκ ήταν ένας από τους πλέον αιματηρούς της ιστορίας καθώς κόστισε τουλάχιστον είκοσι εκατομμύρια νεκρούς…

ΚΙΝΑ. ΧΑΟΣ, ΟΠΙΟ, ΞΕΝΕΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΟΥΝΓΚ ΣΙΟΥ ΤΣΟΥΑΝ

Ο **πρώτος Πόλεμος του Οπίου** (1839 – 1842) διεξήχθη ανάμεσα στη Μεγάλη Βρετανία και την Αυτοκρατορία των Τσινγκ όταν η Κίνα προσπάθησε να περιορίσει την εισαγωγή οπίου από τη Μεγάλη Βρετανία. Ο εθισμός που δημιουργούσε το όπιο στον κινέζικο πληθυσμό αποτελούσε μεγάλο πρόβλημα για τις αρχές. Η ήττα όμως από τους Βρετανούς (που πέτυχαν έτσι τη συνέχιση του εμπορίου οπίου με την Κίνα) αποτέλεσε σοκ που κλόνισε την πίστη στη κυβέρνηση των Τσινγκ. Η κυβέρνηση αυτή ήταν στελεχωμένη με μέλη της φυλής των **Μαντσού** και θεωρείτο από τη φυλή των **Χαν** (που ήταν η πλειοψηφία των κινέζων) ένα διεφθαρμένο καθεστώς. Να προσθέσουμε εδώ την οικονομική ένδεια της πλειοψηφίας του κινέζικου πληθυσμού. Το μίσος ενάντια στην εξουσία ήταν πιο έντονο στη νότια Κίνα εκεί που θα ξεσπάσει τελικά η επανάσταση.

Ο **Χουνγκ Σιου Τσουάν** (1813-1864) ήταν ένα περίεργος άνθρωπος. Αφού απέτυχε στις εξετάσεις για την πρόσληψη στον κρατικό μηχανισμό έπαθε νευρική κατάρρευση, που τον οδήγησε στον θρησκευτικό μυστικισμό. Μάλιστα πίστευε ότι ήταν ο μικρότερος αδερφός του Χριστού…

Χουνγκ Σιου Τσουάν

Γύρω στα 1847 – 1848 ίδρυσε, στην επαρχία Κουανγκσί, μία «Εταιρεία των Θεοσεβών», και απέκτησε οπαδούς από τις τάξεις των εξαθλιωμένων αλλά και τις μειονότητες. Βέβαια το ταξικό μίσος, η δυσφορία και η επαναστατικότητα δεν ήταν κάτι καινούργιο εκείνα τα χρόνια. Υπήρχε όμως μία σημαντική καινοτομία στο κήρυγμα του. Ο Χουνγκ είχε επηρεαστεί από χριστιανικά κείμενα. Ο χριστιανισμός του όμως έπαιρνε έντονα στοιχεία των παραδόσεων των Χαν (π.χ. ταοϊσμός και απέχθεια για τη δυναστεία των Τσινγκ). Η δύναμη της σέχτας μεγάλωσε στα τέλη του 1840 με τη προσθήκη ληστών και πειρατών. Όταν το κράτος προσπάθησε να καταστείλει τη σέχτα αυτή μετατράπηκε σε επαναστατικό κίνημα. Στενοί συνεργάτες του Χουνγκ, ήταν Γιανγκ Σιου-Τσινγκ (θα αναδεικνυόταν στη συνέχεια και εκείνος σε ηγετική μορφή) κι ο Αμερικανός Βαπτιστής ιεραπόστολος Άιζακερ Ρόμπερτς.

Η εξέγερση Taiping (που σημαίνει «Λάτρεις του Θεού») ξεκίνησε το 1850 στο Κουανγκσί. Στις 11 Ιανουαρίου 1851, ο Χουνγκ δήλωσε τον εαυτό του ως «Ουράνιος βασιλιάς» μιας νέας δυναστείας, του

«Ουράνιου Βασιλείου της Μεγάλης Ειρήνης» . Στην εξέγερση του Jintian τον Φεβρουάριο του 1851 οι επαναστάτες πέτυχαν μια σημαντική νίκη.

Στη συνέχεια οι **χωρικοί** προσχώρησαν κατά μεγάλες μάζες στις τάξεις των Ταϊπίνγκ και αποτέλεσαν την πλειοψηφία των επαναστατικών δυνάμεων. Ο λόγος; Οι Ταϊπίνγκ έκαιγαν, παντού όπου περνούσαν, τις καταστάσεις των κτηματικών φόρων και έπαιρναν τις περιουσίες από τους πλούσιους. Μπορεί ο Χουνγκ να ήταν περίεργος άνθρωπος (ειδικά με τα σημερινά δεδομένα) όμως καλούσε και σε κοινωνική επανάσταση. Έτσι καταργήθηκε η ατομική ιδιοκτησία (η γη μοιραζόταν μόνο για χρήση, όχι για κυριότητα), καθιερώθηκε την ισότητα των δύο φύλων, απαγορεύτηκε το όπιο, ενώ μειώθηκαν και οι φόροι. Έτσι και οι τεχνίτες όπως και οι φτωχοί κάτοικοι των πόλεων προσχώρησαν στην επανάσταση. Βέβαια αν και η επανάσταση είχε κοινωνικά χαρακτηριστικά δεν έπαυε να προσπαθεί να εγκαθιδρύσει ένα καθεστώς θεοκρατικό. Βλέπουμε εδώ ότι υπήρχαν οι ίδιες περίπου προϋποθέσεις που επέτρεψαν την άνθηση των ευρωπαϊκών χιλιαστικών κινημάτων του ύστερου μεσαίωνα : Απάνθρωπη εξουσία, έντονο φανατικό θρησκευτικό κλίμα και πείνα.

Στα τέλη του 1853, οι Ταϊπίνγκ, με τουλάχιστον ένα εκατομμύριο μαχητές, έλεγχαν το μεγαλύτερο της Νότιας και Ανατολικής Κίνας (μια αναμφισβήτητα μεγάλη έκταση). Το 1853 οι επαναστατικές δυνάμεις κατέλαβαν το Ναντζίνγκ, καθιστώντας την πρωτεύουσά τους. Βέβαια ο επαναστατικός αυτός πόλεμος είχε και πολλά νοσηρά χαρακτηριστικά. Έτσι όταν το Ναντζίνγκ καταλήφθηκε, οι Taipings εξόντωσαν 40.000 ανθρώπους επειδή ήταν μέλη της φυλής των Μάνσου, τους οποίους οι Ταϊπίνγκ, θεωρούσαν δαίμονες….

Το 1860 οι επαναστάτες προσπάθησαν να καταλάβουν τη Σαγκάη. Εκεί όμως οι επαναστάτες ηττήθηκαν από τις δυνάμεις του αυτοκρατορικού στρατού. Ο τελευταίος ήταν υπό την καθοδήγηση Ευρωπαίων αξιωματικών. Οι Ευρωπαϊκές δυνάμεις είχαν αποφασίσει να βοηθήσουν το κινεζικό καθεστώς κι αυτή η βοήθεια έπαιξε σημαντικό ρόλο στην τελική ήττα των επαναστατών. Όμως δεν ήταν μόνον η βοήθεια των ευρωπαίων.

Ο χάρτης δείχνει τις περιοχές που έλεγχαν οι Ταϊπινγκ

Οι ριζοσπαστικές καινοτομίες της επανάστασης αποξένωσαν τους μετριοπαθείς. Έτσι το τέλος βρισκόταν κοντά. Το 1864 οι κυβερνητικές δυνάμεις ανακατέλαβαν την πρωτεύουσα των Ταϊπινγκ. Πριν την πτώση της πόλης και στη διάρκεια της πολιορκίας ο «αδερφός του Χριστού» πέθανε από τροφική δηλητηρίαση, αφού λόγο της στέρησης τροφίμων έφαγε αγριόχορτα. Ο θάνατος του φαίνεται εκ πρώτης άποψης άδοξος (όχι π.χ. στη μάχη πάνω) από την άλλη βλέπουμε ότι μοιράστηκε τη μοίρα και της στερήσεις των οπαδών του.

Ο πόλεμος δεν είχε τελειώσει όμως ακόμα. Δεν ήταν παρά μόνο τον Αύγουστο του 1871, οπότε οι Ταϊπίνγκ κατατροπώθηκαν ολοκληρωτικά.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ, ΚΙΝΑ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Επειδή στην εξέγερση επικεφαλής ήταν Χριστιανός με εσχατολογικές απόψεις και τμήμα τού χριστιανικού πληθυσμού τής χώρας συμμετείχε σε αυτήν, ακολούθησαν διώξεις σε βάρος των χριστιανών. Μέχρι και σήμερα ο χριστιανισμός δεν αντιμετωπίζεται ιδιαίτερα φιλικά από το κινεζικό κράτος εξαιτίας αυτής της εξέγερσης.

Οι αυτοκρατορικές Αρχές επεδίωκαν την απαγόρευση του προσηλυτισμού, στον οποίον επιδίδονταν οι προτεσταντικές ιεραποστολές, με το επιχείρημα ότι η διάδοση της χριστιανικής θρησκείας επέτεινε τις επαναστατικές και ανατρεπτικές διαθέσεις του πληθυσμού τής επικρατείας.

Η εθνικιστική Εξέγερση των Μπόξερ το 1900, η οποία στρεφόταν κατά της παρουσίας των εξωτερικών δυνάμεων, είχε ως συνέπεια τους διωγμούς κατά Χριστιανών Κινέζων, οι οποίοι θεωρούνταν συνεργάτες των ξένων αποικιοκρατών. Το χάος θα σημαδέψει την Κίνα τα επόμενα χρόνια (αναφέρω μόνο ενδεικτικά το Σινοϊαπωνικό Πόλεμο του 1937-1945 που είχε 30 εκατομμύρια νεκρούς) και διάφορες πολιτικές ιδεολογίες θα επισκιάσουν τα επαναστατικά θρησκευτικά κινήματα όπως π.χ. ο

αναρχισμός, ο εθνικισμός και ο κομμουνισμός. Τελικά οι κομμουνιστές θα επικρατήσουν του εμφυλίου με τους εθνικιστές, που ακολούθησε τη λήξη του β΄ παγκ. Πολέμου, κι έτσι η Κίνα είναι μέχρι και σήμερα «Λαϊκή Δημοκρατία».

Αν και η γνώμη των κομμουνιστών για τη θρησκεία είναι γνωστή ο Μάο είχε πολύ θετική άποψη για τους Ταϊπίνγκ. Τους θεωρούσε πρωτοκουμουνιστές. Βέβαια ο Μαρξ είχε άλλες απόψεις… Το 1853 ο Μαρξ έγραψε ένα άρθρο που ονομαζόταν "Επανάσταση στην Κίνα και στην Ευρώπη". Σημαντικότερη αιτία της εξέγερσης θεωρεί τον πόλεμο του οπίου που είχε προηγηθεί μια δεκαετία νωρίτερα. Ταυτόχρονα, η εμπορική κι οικονομική διείσδυση των ευρωπαϊκών δυνάμεων υπήρξε καταστροφική για την κινέζικη οικονομία. Αργότερα θα ρίξει την ευθύνη στο εθνικιστικό μίσος των Χαν απέναντι στην εξουσία της δυναστείας των Μαντσού. Θα κρίνει αρνητικά τη τυφλή βία των επαναστατών και την έλλειψη οράματος, αγνοώντας προφανώς το κοινωνικό πρόγραμμα τους. Εδώ βέβαια μιλάμε για ακραίο ευρωκεντρισμό του Μαρξ που δεν ακολουθεί τις ίδιες ταξικές μεθόδους ανάλυσης όπως έκανε για αντίστοιχες σύγχρονές του επαναστάσεις στην Ευρώπη. Εδώ που τα λέμε δεν είναι η μόνη περίπτωση που ο Μαρξ φάνηκε ευρωκεντριστής αλλά αυτή είναι μία άλλη μεγάλη συζήτηση.

Τελικά είναι ο ευρωκεντρισμός των διανοουμένων, πολιτικών ακτιβιστών και ιστορικών υπεύθυνος που η θυελλώδης περίοδος της εξέγερσης αυτής είναι άγνωστη στο ευρύ κοινό; Πως γίνεται μία εξέγερση με 20 εκατομμύρια νεκρούς (σχεδόν τους διπλάσιους από τον πρώτο παγκ. πόλεμο) να είναι τόσο άγνωστη;

Όπως και να έχει ένα βασικό διαχρονικό συμπέρασμα εξάγεται από όλα τα παραπάνω. Άνθρωποι φτωχοί και καταστραμμένοι μπορεί να προτιμήσουν να ζήσουν λίγα χρόνια (ή και για λίγες μέρες) στο κάθε «Ουράνιο Βασίλειο της Μεγάλης Ειρήνης» παρά να υποταχθούν στην οικονομική μιζέρια που επιβάλει η εξουσία.

ΠΗΓΕΣ

http://www.toperiodiko.gr/%CE%B7-%CE%B5%CE%BE%CE%AD%CE%B3%CE%B5%CF%81%CF%83%CE%B7-%CF%84%CF%89%CE%BD-%CF%84%CE%B1%CF%8A%CF%80%CE%AF%CE%BD%CE%B3%CE%BA-1850-1864/#.XLBBavkzYps

https://gbtimes.com/taiping-rebellion-godforsaken-kingdom-part-two

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%95%CE%BE%CE%AD%CE%B3%CE%B5%CF%81%CF%83%CE%B7_%CF%84%CF%89%CE%BD_%CE%A4%CE%B1%CF%8A%CF%80%CE%AF%CE%BD%CE%B3%CE%BA

https://understandingsociety.blogspot.com/2009/02/marx-and-taipings0.html

http://www.chaos.umd.edu/history/modern2.html#taiping

http://necrometrics.com/wars19c.htm#Taiping

https://zerogeographic.files.wordpress.com/2013/04/final_zg7.pdf

https://www.elaliberta.gr/%CE%B9%CF%83%CF%84%CE%BF%CF%81%CE%AF%CE%B1/4847-%CE%B2%CF%85%CE%B6%CE%AC%CE%BD%CF%84%CE%B9%CE%BF-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B5%CF%80%CE%B1%CE%BD%CE%AC%CF%83%CF%84%CE%B1%CF%83%CE%B7

ΜΕΡΟΣ 2ο - Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ 4 ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ ΤΗΣ 12Ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2012 (ΜΝΗΜΟΝΙΟ 2)

Επτά χρόνια μετά τη μαζική διαμαρτυρία της 12ης Φεβρουαρίου 2012, ημέρα ψήφισης του δεύτερου μνημονίου, ξεκίνησε η δίκη των 4 διαδηλωτών που προφυλακίστηκαν και παρέμειναν για 6 μήνες στις φυλακές μετά από μια πρωτοφανή μιντιακή διαπόμπευσή τους από το καθεστώς της εποχής εκείνης. Χρειάστηκαν πολλές συνεδριάσεις, μέχρι να καταλήξει στην ετυμηγορία του το μεικτό ορκωτό δικαστήριο τον περασμένο Απρίλιο, στις οποίες δυστυχώς η συμμετοχή των κινηματικών δομών ήταν ανύπαρκτη παραμένοντας έτσι ένα ξεχασμένο γεγονός.

Καθ όλη τη διάρκεια των συνεδριάσεων αξίζει να σημειωθεί η έντονα αρνητική στάση της προέδρου του δικαστηρίου απέναντι τόσο στους διαδηλωτές όσο και στους δικηγόρους τους με σχόλια, επισημάνσεις και παρατηρήσεις που διακριτικά «έκλειναν το μάτι» στους ενόρκους προς ποια κατεύθυνση επιθυμούσε να κινηθεί η ετυμηγορία. Στις καταθέσεις των αστυνομικών μαρτύρων το επίπεδο της δίκης έφτασε πολλές φορές σε σημείο τραγελαφικό με αποκορύφωμα την αδιευκρίνιστη από μέρους τους αιτιολογία των copy-paste γραπτών καταθέσεων κατηγορητηρίου όλων ανεξαιρέτως (8 σε αριθμό, 2 για κάθε διαδηλωτή) παρότι οι διαδηλωτές είχαν συλληφθεί σε διαφορετικά σημεία της διαδήλωσης. Επίσης, οι απαντήσεις στις ερωτήσεις που οι προϊστάμενοί τους δεν τους είχαν δασκαλέψει τι να απαντάνε ήταν το «δεν ξέρω» που ακούστηκε εκατοντάδες φορές από το στόμα τους, γεγονός που θα έκανε ακόμα και τους ποιο δύσπιστους να αμφιβάλλουν για τις κατηγορίες που δικάζονταν οι διαδηλωτές. Αυτός ήταν κι ο λόγος που η εισαγγελέας πρότεινε την αθώωση όλων των διαδηλωτών για όλες τις κατηγορίες είτε για τις πιο βαριές κακουργηματικού χαρακτήρα είτε για τα πλημμελήματα.

Για να γίνει κατανοητό σε όλους η απόφαση στο μεικτό ορκωτό λαμβάνεται από τις 3 ψήφους της έδρας του δικαστηρίου και 4 των ενόρκων. Η τελική απόφαση ήταν αθωωτική για όλες τις κατηγορίες κατά πλειοψηφία για τους 3 διαδηλωτές, μειοψηφούσα σχεδόν πάντα τις προέδρου του δικαστηρίου και μιας ενόρκου. Για τον διαδηλωτή που τόσο μέσω των μαρτύρων υπεράσπισης όσο και μέσω της δικιάς του απολογίας διαφάνηκε η πολιτική διάσταση των γεγονότων κι ο οποίος υπερασπίστηκε την ιδεολογική του ταυτότητα η απόφαση του δικαστηρίου ήταν διαφορετική. Ο Βαγγέλης Κ. αθωώθηκε κατά πλειοψηφία για τα κακουργήματα (με την πρόεδρο του δικαστηρίου να μειοψηφεί) αλλά καταδικάστηκε κατά πλειοψηφία επίσης (παίρνοντας η πρόεδρος με το μέρος της και τα άλλα 2 μέλη της έδρας συν μια ένορκο) για τα κακουργήματα. Η απόφαση αυτή βέβαια αποτέλεσε έκπληξη για όλους ειδικά μετά την αθωωτική πρόταση της εισαγγελέως αλλά και για όποιον είχε παρακολουθήσει τους ξεκάθαρα αναπόδεικτους ισχυρισμούς των αστυνομικών μαρτύρων κατηγορίας.

Αναπόφευκτα το συμπέρασμα που προκύπτει μετά από αυτή την εξέλιξη είναι ότι ο μοναδικός διαδηλωτής που τόλμησε να υπερασπιστεί τον εαυτό του μέσα από το συλλογικό ιδεολογικό πολιτικό χαρακτήρα της διαμαρτυρίας στις 12 Φεβρουαρίου του 2012, καταδικάστηκε έστω και εν μέρει για αυτήν του τη στάση.

Και μιας κι αναφερθήκαμε στην αρχή του άρθρου στο καθεστώς της εποχής εκείνης για να μην είμαστε άδικοι με κανέναν, θα θέλαμε να επισημάνουμε ότι σε εκείνη τη διαδήλωση παρευρίσκονταν εκείνοι που σήμερα αποτελούν την εξουσία κι η ευαισθησία των οποίων για τους αγώνες διεκδίκησης ενάντια στα μνημόνια εξατμίστηκε με την πάροδο του χρόνου. Για ακόμα μια φορά η απόφαση του δικαστηρίου ενισχύει την άποψη μας ότι η εξουσία είναι πάντα η ίδια και πολλές φορές ακόμα

χειρότερη όταν ασκείτε από αριστερές μαριονέτες. Η επιμονή της προέδρου στην καταδίκη των διαδηλωτών μας βάζει σε υποψίες για το ρόλο της ψευτο-αριστερής κυβέρνησης στις δικαστικές αποφάσεις, οι οποίες ενισχύονται από μια σειρά πρόσφατων εξελίξεων σε ότι αφορά πολιτικούς κρατούμενους. Οι άλλοτε υπερασπιστές των πολιτικών ελευθεριών αποδείχθηκαν υποκριτές και ακόμα χειρότερα υποδουλώνουν καθημερινά τον λαό που κοκορεύονται ότι υπηρετούν.

Εν κατακλείδι παραφράζοντας το γνωστό σύνθημα (κι ας μην κάνει ομοιοκαταληξία):

ΙΔΙΟΙ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ, ΔΕΞΙΟΙ ΚΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ

Λευτέρης Σ.

ΜΕΡΟΣ 3^{ο} - ΑΣΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ (με αφορμή το βιβλίο «Μικροί πόλεμοι σε μεγάλες πόλεις» του Χ. Φιλιππίδη)

Τα πεδία του πολέμου μετακομίζουν σταδιακά στις πόλεις, και οι δυτικές στρατιωτικές μηχανές προετοιμάζονταν γι' αυτό πυρετωδώς… Αυτός ήταν και ο βασικός στόχος τούτου του καταπληκτικού έργου, να εξετάσει τις λεπτομέρειες αυτής της προετοιμασίας και να διερευνήσει την εφαρμογή των σχετικών σχεδίων. Για να το πράξει έτσι και να κατανοήσει την αστικοποίηση του πολέμου, ο Φιλιππίδης κάνει μια αναδρομή στο παρελθόν ώστε να εξετάσει το πώς ο πόλεμος άλλαξε μέσα στο χρόνο:

«Το τέλος του Β΄ Ολοκληρωτικού Πολέμου σηματοδοτεί, κατά κάποιον τρόπο, τη λήξη μιας μακράς περιόδου ανοιχτών διακρατικών συγκρούσεων. Το ξέσπασμα των αντιαποικιοκρατικών αγώνων και μια σειρά από αντάρτικα κινήματα αφιερωμένα στην κομμουνιστική υπόθεση διαμόρφωναν σταδιακά ένα περιβάλλον μέσα στο οποίο το φαινόμενο του πολέμου αποκτούσε πρωτόγνωρα χαρακτηριστικά». Ο πόλεμος εισέρχεται σε μία νέα φάση, όπου η διεξαγωγή του θα παύει να είναι μια αποκλειστική (δια)κρατική υπόθεση. Περνάμε στην περίοδο των άτακτων πολέμων (irregular warfare) και ασύμμετρων συγκρούσεων. «Κάθε είδους μη κρατικοί δρώντες (non-state actors) —από πολιτοφυλακές και αντάρτες μέχρι οργανωμένο έγκλημα, πειρατές και οργανώσεις που συγκροτούν κάποιας μορφής «πρωτο-κράτος» (proto-state), όπως συμβαίνει στην περίπτωση του Ισλαμικού Κράτους— διεκδικούν για τον εαυτό τους το δικαίωμα στην κήρυξη του Εχθρού» Ένα δικαίωμα που από τις Συνθήκες της Βεστφαλίας μέχρι χοντρικά και τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο έμοιαζε να αποτελεί αποκλειστικό προνόμιο των κρατικών σχηματισμών.

Ο συγγραφέας επιλέγει να βασιστεί και στις μελέτες του ολοκληρωτιστή (παρόλο που το θεωρεί πολιτικό του εχθρό) Carl Schmitt που ήταν από του πρώτους που αποδόμησε την κυριαρχία του κράτους στο να κηρύσσει και να κάνει πόλεμο. Εστιάστηκε έτσι στην ανάδυση της φιγούρας του αντάρτη, ως εκείνης της υποκειμενικότητας που εκφράζει παραδειγματικά την ιδιότητα του άτακτου και του ανορθόδοξου που σημαδεύει τις συγκρούσεις που ακολουθούν το β' παγκ. πόλεμο. Ο Carl Schmitt αναδεικνύει επίσης έγκαιρα την ιδιαίτερη σημασία του πολιτικού στοιχείου στους άτακτους πολέμους. Μία σημασία που όπως σημειώνει ο Φιλιππίδης «επιβεβαιώνεται εκείνη την εποχή από τα ίδια τα στρατιωτικά επιτελεία, όταν αυτά ισχυρίζονταν πως οι άτακτοι πόλεμοι αποτελούν καταρχάς πολιτικές και δευτερευόντως στρατιωτικές υποθέσεις».

Πράγματι τα τελευταία χρόνια οι περισσότεροι πόλεμοι είναι proxy war (μεταξύ άτακτων δυνάμεων συνήθως), χωρίς την ανοιχτή σύγκρουση μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων που βρίσκονται από πίσω,

κάτι που για πολλούς λόγους συμφέρει εκείνες που κατά αυτόν τον τρόπο φαίνεται ότι δεν παραβιάζουν το διεθνή δίκαιο. Αλλά ακόμα και όταν μία διακρατική σύγκρουση δεν μπορεί να αποφευχθεί για τον ίδιο λόγο η κήρυξη πολέμου αποφεύγεται. Έτσι όταν οι Αμερικάνοι έκαναν την επέμβαση στο Ιράκ το 2003 δεν κήρυξαν καν πόλεμο…

Καθώς όμως αλλάζει ο πόλεμος αλλάζει και η αντίληψη του πολεμικού πεδίου. Η μετάβαση από τις διακρατικές στις ασύμμετρες συγκρούσεις σημαίνει μία μετάβαση από τα ανοιχτά πεδία στις πολύπλοκες (κυρίως αστικές) τοπογραφίες. Ο χώρος γίνεται έτσι ένας ιδιαίτερος τρόπος πολέμου… Πράγματι αν κι η γεωγραφία υπήρξε ανέκαθεν πολύ σημαντική στη διαμόρφωσής της στρατιωτικής ιστορίας τώρα πια αποκτά ακόμα πιο καθοριστική σημασία εξαιτίας της αστικής ιδιομορφίας και πολυπλοκότητας αλλά και της πολυπληθιασμικής πυκνότητας.

Ο στρατιωτικός κλάδος λοιπόν εστιάζει στις πόλεις και αντιμετωπίζει το αστικό περιβάλλον ως ένα διακριτό πεδίο επιχειρήσεων με τις δικές του προκλήσεις. Ένα παράδειγμα του πόσο η αστικοποίηση του πολέμου αλλάζει τα δεδομένα είναι ότι οι πόλεις παρέχουν λόγω των πολύπλοκων μορφολογιών και των έντονων πληθυσμιακών τους χαρακτηριστικών επιχειρησιακά πλεονεκτήματα σε ομάδες με περιορισμένα μέσα (αναλογιστείτε τη δύναμη που έχουν οι τυφλές επιθέσεις των τζιχαντιστών στις δυτικές μητροπόλεις μη ξεχνώντας ότι δεν είναι ούτε τόσο πολυάριθμοι, ούτε έχουν όπλα ισάξια με τους δυτικούς, ούτε κάποιο κράτος τους στηρίζει), ενώ ακυρώνουν πολλές από τις δυνατότητες των συμβατικών στρατών (π.χ. δεν μπορείς να βομβαρδίσεις και να ισοπεδώσεις μια πόλη που ζουν και σύμμαχοι σου διάσπαρτα με τους εχθρούς. Ας αναλογιστούμε τι κάνανε αντίθετα οι Σύμμαχοι στο β΄ παγκ. πόλεμο στη Δρέσδη και στο Τόκυο…)

Σε αυτό τον πόλεμο η ανάγκη της παρακολούθησης και άμεσης επέμβασης ενάντια στον εχθρό φάντασμα (που εμφανίζεται και εξαφανίζεται στην αστική ζούγκλα εύκολα) σηματοδοτεί την ανάγκη του κυρίαρχου να είναι παντού! Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η αστυνομία αποκτά νέα αξία και νέες ευθύνες. Αλλά και ο στρατός γίνεται λίγο αστυνομία : «Εχθρός σηματοδοτεί και μία αντίστοιχη αποδόμηση του δίπολου στρατός / αστυνομία, έτσι όπως αυτό είχε διαμορφωθεί, λίγο-πολύ, από τις Συνθήκες της Βεστφαλίας και έπειτα. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, παρατηρείται μία δραστική διεύρυνση του στρατιωτικού αντικειμένου και μία ραγδαία στρατιωτικοποίηση της λειτουργίας των πόλεων, είτε αυτή εκφράζεται με την ανάληψη πολιτικών και αστυνομικών καθηκόντων από τις ένοπλες δυνάμεις είτε διατυπώνεται με τη μορφή μιας αδιάκοπης στρατιωτικοποίησης των δυνάμεων αστυνόμευσης. Η μόνιμη παρουσία του στρατού στους δρόμους του Παρισιού προσφέρει ίσως σήμερα την πιο αδιάσειστη και ζοφερή απόδειξη επ’ αυτού.»

Το έργο είναι καταπληκτικό και αποτελεί σημαντική συνεισφορά στην κατανόηση των νέων μορφών συγκρούσεων (και κατά προέκταση και του σύγχρονου τρόπου ζωής…) Υπάρχει όμως κατά τη γνώμη μας μια αδυναμία. Ο συγγραφέας δείχνει να μη θεωρεί πιθανόν στο μέλλον τις διακρατικές συγκρούσεις μεταξύ μεγάλων δυνάμεων. Κάτι τέτοιο όμως είναι πιθανόν και δρομολογείται ήδη από τις πρόσφατες εξελίξεις. Έτσι αν και η σύγκρουση στην Κριμαία και στο Ντονμπας είχε χαρακτηριστικά proxy war (οπότε εμπίπτει και στην κατηγορία συγκρούσεων που περιγράφει ο συγγραφέας) δεν παύει να υπήρξε μία σύγκρουση μεταξύ της Ρωσίας και της Ουκρανίας (και των Συμμάχων της) με χιλιάδες νεκρούς. Ίσως στο μέλλον αυτό ενταθεί και οι διακρατικές συγκρούσεις γίνουν πιο ξεκάθαρες. Τίποτα λοιπόν δεν αποδεικνύει ότι η φάση αυτού του πολέμου που περιγράφει ο Φιλιππίδης δε θα είναι μια παροδική φάση που θα δώσει τη θέση της σε διακρατικές συγκρούσεις στο μέλλον .Θα δούμε. Το μέλλον είναι μαύρο και ο Φιλιππίδης θα συμφωνούσε σε αυτό!

Zero geographic

12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2012: ΗΜΕΡΑ ΨΗΦΙΣΗΣ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ 2 ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΙ 79 ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΜΕΡΕΣ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΖΕΙ 4 ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΜΕ ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΕΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ (ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΝΑΡΤΩΝΤΑΙ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΠΡΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ)

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΟΤΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΕΩΣ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΔΗΛΩΤΗ ΒΑΓΓΕΛΗ Κ.

ΚΑΙ ΤΩΝ 3 ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΤΕΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΤΑΞΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΜΑΣ ΕΠΙΤΡΕΨΕΙ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΩΣ, ΧΩΡΙΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ/ΤΡΙΕΣ

ΑΦΙΣΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ (ΑΡΧΕΙΟ, 2012)